

maa blive taget levende Hensyn til den store fælles Bestemmelse, der dog skal raade over alle disse vore Raadslagninger, at det er og skal være for idetmindste i nogen Maade at fremme den af Grundloven fordrede Religionsfrihed, hvad vi vedtage her, og ikke for at hindre den.

Cultusministeren: Ja, det ærede Thing vil allerede af hvad jeg tidligere har udtalt vide, at jeg føler mig tvungen til at modsætte mig dette Ændringsforslag. Det er ikke nogen meget behagelig Stilling, med en vis Skarphed at gennemføre Forsværet for et Lovudkast saaledes, at man imellem Ændringsforslag, der fremkomme fra to forskellige Sider, lige bestemt udtaler sig imod den ene Række og imod den anden. Der kan let deri synes at ligge en Haardnakethed, en Fastholden paa det, der er udgaaet fra En selv, eller hvori man selv har havt en væsentlig Andeel, som er egnet til at fremkalde Uvillie og Modstræben; men jeg har allerede fra Begyndelsen af sagt, at jeg ved dette Lovudkast, forsaavidt jeg har Andeel deri, har søgt at foretegne mig en bestemt Bei, udenfor hvilken jeg ikke turde bevæge mig, uden at frygte for at gribe ind i Ting, der nu ikke i dette Dieblis kunne ordnes og derfor ikke turde berøres. Til disse Ting hører nu i højeste Grad Lovgivningen om Daaben i Folkkirken og de øvrige Kirker, hvori Daaben finder Sted. Jeg troer, at Daabens Sacrament og Anerkjendelse deraf er en saa ganske væsentlig Bestanddeel af hele Kirkebygningen, at det ikke gaaer an i dette Dieblis paa nogen Maade, Kirken udspurgt, at opstille den Sætning: „man kan høre til Kirken og man har Ret til at blive i den og nyde dens Gøder uden at anerkjende Daabens Sacrament“. Det troer jeg paa ingen Maade gaaer an, og en saadan Udtalelse vilde ligge i denne Paragraph, hvis den blev ændret paa den Maade, som er foreslaaet; derimod ligger, efter hvad jeg under et lignende Forhold ved en anden Paragraph har udviklet, ingenlunde en saadan Udtalelse i hvad den ærede Taler udviklede kunde følge af § 1, sammenholdt med § 2. Det er vel saa, at det lod sig tænke, at et Medlem af Folkkirken eller en anden Kirke, der anerkjender Barnedaaben, indgik paa borgerlig Maade Ægteffab

med en Person af et Religionsfamsfund, der ikke anerkjendte Barnedaaben, og at det vedtoges imellem dem, at Børnene skulle opdrages i dette sidste Religionsfamsfunds Lære; men, saameget man endogsaa fra det kirkelige Standpunkt kan beklage et saadant Forhold, — og jeg istemmer fuldkomment, hvad der blev yttret enten idag eller en af de foregaaende Dage, at de blandede Ægteffaber i og for sig altid ere Noget, der fra et kirkeligt Standpunkt maa betragtes med en vis Beklagelse — hvor beklageligt altsaa dette endog kan være, saa ligger der deri ikke bestemt udtalt, at vedkommende Medlem af den Kirke, hvori Daaben anerkjendes, selv nægter denne Anerkjendelse. Han har indgaaet Ægteffab med en Person udenfor denne Kirke, og han har ved den Overeenskomst, som Loven tillader, overladt til den anden Part at lede Børnenes religiøse Opdragelse. Det er meget betænkeligt, at han saaledes har givet Afkald paa selv at føre Børnene hen til den Kirke, hvori han efter det Ødre maa forudsættes selv at finde sin religiøse Tilfredsstillelse; men der er en stor Forskjel imellem at beklage dette og at sige, at han nægter at anerkjende Daabens Sacrament som Betingelse for at blive i Kirken, og derfor kan jeg ikke anerkjende den Analogi, som hentes fra hiint Tilfælde. Jeg troer altsaa, at det ikke gaaer an, at gaae ind paa dette Forslag, og jeg skal endnu blot tilføie, at, naar der antydedes, at man jo dog nok vilde kunne gaae ind paa et Forslag, der kun vil bevirke, at nogle Børn blive henliggende udøbte, uden at Forældrene traadte ud af Folkkirken, i den korte Tid, indtil denne Sag kan være ordnet for Folketjens Vedkommende, saa tør jeg dog ikke lade hengaae, uden nogen Bemærkning, en Fortolkning, hvorved de af mig tidligere brugte Ord, der, som jeg troer, ikke var en „meget kort Tid“, en saadan Fortolkning, hvorved der nævnes et bestemt kort Tidsrum, der nærmere betegnedes ved 6 Maaneder. I 6 Maaneder troer jeg — siden jeg skal udtale mig bestemtere derom — ingenlunde, at denne Sag kan komme til Afgjørelse. Efter den Maade, hvorpaa jeg har antydet, at jeg troede, at denne Sag maa behandles, troer jeg, at Kirkenes Forsætning først maa